

Arrest

nr. 276 751 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 13 september 2020 samen met haar minderjarig kind A.M., diende op 9 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 februari 2022 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 28 februari 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/10/2020

Overdracht CGVS: 05/02/2021

U had op 7 oktober 2021, van 9u03 tot 13u07, een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Het persoonlijk onderhoud werd bijgewoond door meester Jean Tshibangu-Kadima, loco meester Hajarpi Chatchatrian.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Mogadishu, waar u tot november 2018 hebt gewoond. Daarna bent u verhuisd naar Warsheikh, in het district Warsheikh van de provincie Middle Shabelle, waar u tot aan uw vertrek uit Somalië hebt gewoond. U bent een Soennitische moslim en een lid van de Abgaal clan.

Toen u vijftien jaar oud was, leerde u A.J.N. kennen. Toen hij u ten huwelijk vroeg, weigerde uw stiefmoeder dit omdat hij lid is van de Jaji clan, waar op neergekeken wordt. Even later, op 3 september 2012, zijn jullie toch in het geheim getrouwd. U woonde daarna drie maanden bij zijn familie. Hierna nam uw stiefmoeder J. u onder dwang mee naar huis, waar ze u mishandelde en u vastketende. Uw man werd naar Zuid-Afrika gestuurd, waar hij drie jaar en tien maanden verbleef.

U zat na het voorval twee jaar vast aan een ketting in het huis van uw vader en stiefmoeder. Op 14 december 2012 werd uw zoon Mo. geboren. Toen uw man uiteindelijk terugkwam naar Mogadishu, vluchtten jullie samen weg en verbleven ondergedoken op verschillende locaties in de hoofdstad. Op 1 april 2017 beviel u van een tweeling, Ma. en Mu. Uw stiefmoeder kwam u bezoeken in het ziekenhuis en u ging met haar mee naar huis om te herstellen. De broer en de twee zonen van J. hebben daarna uw man bedreigd en hem onder dwang laten toestemmen met een scheiding.

U bent hierop samen met uw man en drie kinderen naar Warsheikh gevlucht, waar u op 1 oktober 2019 beviel van uw vierde kind, een dochter genaamd A.M. (O.V. (...)). U moest met haar enkele keren naar een ziekenhuis gaan te Mogadishu, waar u op een dag uw stiefmoeder terug tegen kwam. Zij nam u mee naar Torotorow, waar een rechtbank van Al-Shabaab is. U werd ervan beschuldigd een onwettig kind te hebben gekregen met uw ex man. U werd hiervoor veroordeeld tot de doodstraf, die uitgevoerd zou worden van zodra uw dochter twee jaar werd. Uw oom langs moederskant, genaamd D., regelde met uw stiefmoeder dat u tot die tijd bij hem kon blijven. Hij heeft u echter geholpen om, samen met uw dochter A.M., uit Somalië weg te vluchten.

Op 10 september 2020 verlieten jullie Somalië en op 13 september 2020 kwamen jullie in België aan. Op 9 oktober 2020 diende u een verzoek in om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar Somalië vreest u dat u veroordeeld zal worden door Al-Shabaab en dat uw dochter A.M. besneden zal worden.

In het kader van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een medisch attest van 9 november 2020 waaruit blijkt dat u vrouwelijke genitale verminking type 2 heeft ondergaan; een medisch attest van uw dochter A.M. van 8 oktober 2021 waaruit blijkt dat zij geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan; lidkaarten van GAMS van u en uw dochter van 26 november 2020; een psychologisch attest opgesteld in centrum Le Blé en Herbe door psychologe N. en Villenfagne, van 23 september 2021; een medisch attest waarin staat dat u zowel littekens hebt op de buik, de rug en de dijen, als psychologische symptomen, opgesteld te Natoye door Dr. D. Binamé op 14 april 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter, A.M. (CGVS (...); DVZ (...)), er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document

“Certificat Médical”, ingeschreven op 08/10/2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 7 oktober 2021, pagina 10, vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking (verder VGV).

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen. Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt immers dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u Somalië bent ontvlucht om aan een veroordeling van Al-Shabaab te ontkomen, noch om aan de terrorisatie van uw stiefmoeder te ontkomen. U maakt evenmin aannemelijk dat u om welke reden dan ook bij terugkeer naar Somalië een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zo zijn er in de eerste plaats reeds twijfels wat betreft uw huwelijk met een lid van de Jaji clan. U verklaart dat u pas na het eerste huwelijksaanzoek van A.J.N., toen de families bij elkaar kwamen om informatie uit te wisselen, te weten kwam dat uw man tot de Jaji clan behoort (zie CGVS, p. 11). U stelt dat u voordien niet aan uw man had gevraagd tot welke clan hij behoort en dat u de clans niet kende (zie CGVS, p. 16). U stelt daarbij dat men trouwt als men verliefd wordt op iemand, ongeacht tot welke clan die behoort (ibid.). Dat u dergelijke verklaringen aflegt is echter niet aannemelijk, vermits de clanaffiliatie in de Somalische maatschappij wel degelijk een grote rol speelt. Ook stelt u dat uw man niet had verwacht dat er na jullie huwelijk problemen zouden ontstaan doordat hij tot de Jaji clan behoort (ibid.), een clan waarop wordt neergekeken in Somalië en die gezien wordt als inferieur omwille van hun beroep als vissers. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, toegevoegd aan het dossier, is het zeer uitzonderlijk en taboe dat leden van de Jaji clan trouwen met leden van grotere Somalische clans zoals de Abgaal. Het is dan ook niet aannemelijk dat uw man dacht dat jullie huwelijk probleemloos zou verlopen. Dat zowel u als uw man zich vóór het huwelijk niet bewust waren van deze moeilijke situatie, is niet geloofwaardig.

Ook weinig aannemelijk is dat u verklaart niet te weten waar uw familie was tijdens de drie maanden dat u bij uw schoonfamilie woonde, vlak na uw huwelijk met A.J.N. U stelt dat uw familie drie maanden boos was en dat ze weg waren (zie CGVS, p. 17). Gevraagd waar ze dan waren, stelt u dat u niet weet waar ze naartoe waren en dat u drie maanden niets van hen hebt gehoord (ibid.). Dat u niet wist waar uw familie was, noch waarom ze u drie maanden met rust lieten en daarna plots aanvielen, is echter niet geloofwaardig.

U stelt vervolgens dat uw stiefmoeder u onder dwang meenam en u twee jaar vastketende in huis (zie CGVS, p. 17). Gevraagd of zij u soms los maakte, stelt u dat ze u niet los maakte, zelfs als u naar het toilet ging zat u vast aan die ketting (ibid.). Gevraagd wat u dan een hele dag deed, zegt u dat u de hele dag tussen uw kamer en het toilet was (ibid.). Deze verklaringen over uw dagelijkse tijdsbesteding gedurende de twee jaren dat u vastgeketend zat, zijn opvallend ondoorleefd en beknopt. Redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u gedetailleerder kan uitleggen wat u al die dagen deed als u daar zat. Dat u dit niet kan, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met deze periode aan.

Bovendien wordt vastgesteld dat, nadat u bijna vier jaar vastgehouden werd in huis door uw stiefmoeder, u samen met uw man en kinderen nog tussen 2016 en 2018 in Mogadishu hebt gewoond. U verklaart daar te hebben verbleven in verschillende wijken, om te vermijden dat uw stiefmoeder u zou vinden (zie CGVS, p. 19). Op geen enkel moment verklaart u verder nog problemen te hebben gehad gedurende die periode. Wanneer u gevraagd waarom jullie niet in een andere stad gingen wonen, legt u uit dat jullie niet verhuisden omdat jullie hoopten dat uw stiefmoeder jullie uiteindelijk wel met rust zou laten (ibid.). Het is vreemd dat jullie één à twee jaar in Mogadishu bleven wonen, waar het risico bestond dat u de familie van uw stiefmoeder tegen het lijf zou lopen of dat zij zouden ontdekken waar u woonde. Vervolgens zijn jullie in 2018 toch verhuisd naar Warsheikh, een stadje dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt ligt op zo'n 60 kilometer afstand ten noordoosten van Mogadishu. Het CGVS merkt op dat dit één van de meeste nabije steden van Mogadishu is, waar bovendien geen ziekenhuis was, zoals u ook zelf verklaart, zodat u nog regelmatig naar de hoofdstad moest reizen (zie CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd of jullie er nooit aan dachten om elders in Somalië te gaan wonen, stelt u enkel dat jullie daar niet over nagedacht hadden (CGVS, p. 21).

Dat jullie eerst een tijd in Mogadishu bleven wonen, daarna naar een stadje verhuisden vlakbij Mogadishu, en er zelfs niet over nadachten om verder weg te gaan wonen, minimaliseert in grote mate de vrees die u hebt tegenover uw stiefmoeder en haar familie.

Ook wordt opgemerkt dat het wel zeer toevallig is dat u uw stiefmoeder tegenkwam in het ziekenhuis in Mogadishu toen u daar in 2020 met uw dochter A.M. was. U verklaart dat u een paar keer vanuit Warsheikh naar Mogadishu ging omdat uw dochter allergieën had, en dat u bij het verlaten van het ziekenhuis uw stiefmoeder tegenkwam die daar op bezoek was geweest bij een vrouw die een kind gekregen had (zie CGVS, p. 12). Ze nam u vervolgens in een taxi mee naar Torotorow, de rechtbank van Al-Shabaab, met de list dat ze u naar uw zieke vader zou brengen (ibid.). Het is echter niet geloofwaardig dat u toevallig uw stiefmoeder tegenkwam in Mogadishu tijdens de periode dat u in Warsheikh woonde, noch dat u zomaar met haar meeging na al het leed dat zij u in het verleden zou veroorzaakt hebben.

Daarbij aansluitend is het bovendien opvallend dat de aard van uw stiefmoeder verschilt op bepaalde momenten van uw relaas. Uw stiefmoeder, die sinds u klein was u mishandelde en gebruikte als huishoudhulp en u later twee jaar lang vastketende (zie CGVS, p. 11), zou na de geboorte van uw tweeling in 2017 plots behulpzaam zijn en u uitnodigen om bij haar in te trekken zodat ze kon helpen met de kinderen (zie CGVS, p. 12). Ook na de veroordeling van Al-Shabaab stemde uw stiefmoeder ermee in dat u bij uw oom introk (zie CGVS, p. 13). Dat zij op deze momenten dan toch goedaardig is, past niet in het beeld dat u eerder van haar had opgehangen. Dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat uw man geen problemen zou hebben gehad. Wanneer u gevraagd of hij ooit beschuldigd werd, stelt u dat hij niet veroordeeld werd en dat ze u in hun handen hadden (zie CGVS, p. 20). Gevraagd of hij geen problemen had, stelt u van toen niet, maar dat ze nu wel op zoek gaan naar hem (ibid.). Dat zowel uw stieffamilie als Al-Shabaab uw man toen met rust lieten is weinig aannemelijk. Tijdens de veroordeling werd nochtans tegen Al-Shabaab gezegd dat uw man van u gescheiden was en daarna toch nog een kind met u kreeg (zie CGVS, p. 12). Bovendien is hij degene van de Jaji clan, waarop wordt neergekeken door de grotere clans. Dat u veroordeeld werd tot de doodstraf en dat hij in die periode geen problemen kreeg, is dan ook niet aannemelijk.

Dat u bovendien verklaart dat u uw man voor het laatst zag toen u met A.M. naar het ziekenhuis in Mogadishu ging (zie CGVS, p. 20-21), is ook niet aannemelijk. U woonde hierna namelijk nog een maand bij uw oom in Mogadishu (zie CGVS, p. 13). Het is niet geloofwaardig dat u geen afscheid genomen zou hebben van uw man en kinderen in deze periode.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw financiële situatie. U verklaart dat uw leven de laatste jaren in Somalië financieel moeilijk was, en dat uw kinderen niet naar school konden gaan omdat u dit niet kon betalen (zie CGVS, p. 9). U stelt ook dat uw familie toen leefde van wat uw man verdiende en dat jullie geen hulp kregen om jullie levensonderhoud te bekostigen (zie CGVS, p. 15). Desondanks, wanneer u gevraagd wordt hoeveel u hebt betaald voor uw reis, stelt u dat uw oom uw volledige reis van 25000 dollar heeft betaald en u dit niet moet terugbetalen (zie CGVS, p. 11). Het valt op dat u dus wel een familielid hebt die in staat was en welwillend was om u financieel te steunen. Uw verklaringen over uw precaire financiële situatie verliezen hierdoor dan ook aan geloofwaardigheid.

Op basis van al het bovenstaande kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in verband met uw problemen met uw stieffamilie en met de veroordeling van Al-Shabaab. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u een vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Somalië krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Het CGVS erkent verder dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad.

Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in mindere mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebden de spanningen rond de verkiezingen weg. Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt.

In de eerste plaats verklaart u zelf geboren en opgegroeid te zijn in Mogadishu. U verklaart daar drie jaar Koranlessen te hebben gevolgd. Andere vakken kreeg u thuis van de vader van een vriendin (zie CGVS, p. 8). Toen u opgroeide werd u huisvrouw en zorgde u voor uw halfzus (zie CGVS, p. 9). In Mogadishu ging u in die periode ook zelf de boodschappen doen. U verklaart dat u zo uw man leerde kennen, die werkte in een winkel in de wijk Karaan waar u woonde (zie CGVS, p. 7). Er wordt dan ook vastgesteld dat u opgroeide in Mogadishu met een zekere vrijheid, die u toeliet regelmatig buiten te komen en contacten te hebben met andere inwoners.

Bovendien wordt vastgesteld dat u momenteel nog over een familiaal netwerk beschikt in Mogadishu. Uw vader, A.M.M., woont nog steeds in Mogadishu. Er dient echter te worden opgemerkt dat hij sinds zijn ongeval in 2012 geestelijke problemen ondervindt. Ook uw oom langs moederskant woont in Mogadishu. U verklaart dat hij u hielp vluchten en uw reis financierde (zie CGVS, p. 11). Uw stiefmoeder en haar familie, waaronder haar twee zonen en haar broer, wonen en werken ook in Mogadishu (zie CGVS, p. 6-7). Aangezien uw problemen met uw stieffamilie niet als geloofwaardig worden beschouwd, is het CGVS van mening dat ook deze familie een netwerk vormt in Mogadishu waarop u kan terugvallen. Daarnaast is er ook nog uw schoonfamilie in Mogadishu, bij wie u vlak na uw huwelijk in 2012 al eens drie maanden introk (zie CGVS, p. 11). Met andere woorden, uw netwerk dat in Mogadishu bestaat is momenteel even uitgebreid als vóór uw vertrek, toen u er probleemloos kon wonen. U hebt slechts een kleine twee jaar elders in Somalië gewoond (zie CGVS, p. 4).

Tenslotte wijst het CGVS erop dat u behoort tot de Abgaal clan, subclan van de Hawiye, die samen met de Haber Gidir tot de dominerende clans in Mogadishu behoort. Bijgevolg kan u volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, toegevoegd aan uw dossier, in zekere mate genieten van een bescherming op clanniveau.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in de regio waar u kort voor uw vertrek uit Somalië een kleine twee jaar verbleef, u in uw oorspronkelijke thuisstad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Uit het medisch attest van 14 april 2021 kan immers enkel worden afgeleid dat u littekens hebt, niet waar, in welke omstandigheden of door wiens toedoen u deze hebt opgelopen. Er wordt in dit document melding gemaakt van psychologische problemen maar hieruit blijkt niet wat uw ziektebeeld is, welke diagnose er werd gesteld of welke behandeling u precies krijgt voor deze problemen. Wat betreft het psychologisch attest, opgesteld door psychologe N. en Villenfagne op 23 september 2021 na vijf consultaties in het opvangcentrum Blé en Herbe, wordt vastgesteld dat u leidt aan slaapverlies, hoofdpijn, angsten, en flashbacks. Uw vluchtmotieven worden beschreven in dit document, maar louter het feit dat uw verklaringen hierover op schrift gesteld zijn door een psycholoog voegt geen enkele bewijswaarde toe aan uw verklaringen. Integendeel, er wordt opgemerkt dat er in dit document gesproken wordt van verwondingen door toedoen van uw stiefmoeder tijdens uw tweede zwangerschap, terwijl u op het CGVS verklaart dat u tijdens uw tweede zwangerschap met uw man en eerste kind onderdook in Mogadishu (zie CGVS, p. 12), en u niets vertelt over verwondingen door uw stiefmoeder in die periode. Bijgevolg blijkt uit deze documenten geen vrees voor vervolging noch risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met uw minderjarige dochter A.M., over wie u verklaart dat ze geboren is op 1 oktober 2019 in Somalië, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor VGV in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België VGV streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan A.M. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Wat betreft de lidkaarten van GAMS van u en uw dochter van 26 november 2020, wordt opgemerkt dat deze documenten een aanwijzing zijn voor het feit dat u niet wil dat A.M. vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontcrachten.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou

blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat Mevrouw A.M.S. de moeder is van een minderjarige dochter aan wie de Vluchtelingenstatus werd erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekster voert aan dat zij uitgebreid uiteengezet heeft dat zij vreest om veroordeeld te worden door Al-Shabaab. Zij betwist de motivering in de bestreden beslissing op dit punt als volgt:

"Verwerende partij stelt eerstens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij en haar man waren jong en verliefd. Zij hebben hun hart gevolgd en geen rekening gehouden met hun achtergrond. Zij hoopten dat een huwelijk hun familie zou doen inzien dat zij elkaar graag zagen en dat de clan niet alles bepalend was. Dat verwerende partij geen geloof hecht aan de gang van zaken, betekent niet dat het niet waar zou zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij zat voortdurend vastgeketend aan een ketting. Welke details kon zij vertellen? Zij maakte niet veel mee doorheen de dag, waardoor haar verklaringen over deze periode van haar leven beknopt kunnen overkomen.

II. 1.3 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft haar hele leven in Mogadishu gewoond. Zij had niet de mogelijkheid of het sociaal netwerk om zich elders in Somalië te vestigen. Zij bleef met haar gezin in Mogadishu, verhuisde van wijk tot wijk in de hoop dat haar problemen zouden gaan liggen.

II. 1.4 Verwerende partij baseert zich volledig op haar eigen aanvoelen, wat zij 'geloofwaardig' of 'toevallig' vindt:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij mag dat toevallig vinden, verzoekende partij heeft verteld wat haar is overkomen en waarom zij na deze ontmoeting heeft beslist om het land te ontvluchten.

Verwerende partij heeft nooit een grondig onderzoek gevoerd naar de problemen en de vrees van verzoekende partij en heeft zich louter gebaseerd op haar eigen subjectief aanvoelen om haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Dit is bijzonder onzorgvuldig."

Voorts benadrukt verzoekster dat haar dochter A.M. wel erkend werd als vluchteling. Zij citeert hierbij de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofde.

Zij voert tevens aan dat zij zich in een "onmogelijke situatie" bevindt. Enerzijds kan zij niet terugkeren naar Somalië vanwege de status van haar dochter, anderzijds kan zij geen gezinshereniging aanvragen. Verzoekster citeert uit artikel 10, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* haar dochter België niet is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat zij zich niet op dit artikel kan beroepen.

Verzoekster citeert uit informatie van het Kruispunt Migratie waaruit blijkt dat de commissaris-generaal in het verleden de vluchtelingenstatus toekende aan ouders van minderjarige erkende vluchtelingen en wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beleid heeft gewijzigd inzake deze beslissingen, hetgeen op 12 april 2019 gecommuniceerd werd. Deze beleidswijziging ligt in het verlengde van rechtspraak van de Raad.

Verzoekster voert aan dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk duidelijk aangaf te vrezen voor de besnijdenis van haar dochter. Zij meent dat de commissaris-generaal "op flagrante wijze" de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van haar dochter. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekster een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij benadrukt nog dat de commissaris-generaal erkende dat er in hoofde van haar dochter een ernstig risico op VGV bestaat en haar erkende als vluchteling.

Waar de commissaris-generaal meent dat er *in casu* "specifieke elementen" voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om de dossiers van verzoekster en haar dochters apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling doch verzoeksters verzoek om internationale bescherming af te wijzen, betoogt verzoekster dat, indien de commissaris-generaal meent dat er een nood is aan internationale bescherming in hoofde van haar dochter, er tevens – conform het "beginsel van familiale eenheid" – eveneens een nood aan bescherming bestaat in hoofde van verzoekster.

Bovendien wijst verzoekster erop dat er niet wordt betwijfeld dat haar dochter een ernstig risico loopt om besneden te worden bij een terugkeer, dat zij dan ook erkend werd als vluchteling en onmogelijk kan "terugkeren". Zij wijst erop dat zij de moeder en wettelijke vertegenwoordiger is van het kind en verantwoordelijk is voor diens opvang, opvoeding en opleiding. Zij betoogt dan ook dat de commissaris-generaal, die haar verzoek om internationale bescherming apart van haar dochter behandelde en aan de ene internationale bescherming gaf en de andere simpelweg "aan haar lot over [laat]", klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog verliest. De commissaris-generaal betwist immers niet dat verzoekster de moeder is van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen.

Verzoekster stelt dat er "in het verleden reeds een gelijkaardige discussie plaats[vond], waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen". Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad. *In casu* meent zij dat kan worden gesteld dat zij "refugié sur place" is sinds de geboorte van haar dochter. Zij meent dat moeilijk kan worden gesteld dat de vrees van haar dochter niet de vrees is als moeder.

Bovendien voert zij aan dat de commissaris-generaal van het statuut van haar dochter een “lege doos” dreigt te maken als zij geen “afgeleid statuut” krijgt. Er kan immers moeilijk van haar worden verwacht dat zij haar dochter in België bescherming biedt als zij hier niet mag zijn.

Verzoekster wijst op het principe van “familiale eenheid” en haalt artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU aan. Zij wijst erop dat het gezin reeds bestond voor de aankomst in België. Aldus dient rekening te worden gehouden met deze familiale eenheid. Zij betoogt dat de huidige beslissing haar verplicht voor eeuwig gescheiden te worden van haar kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind. De commissaris-generaal ontnemt verzoekster immers elke mogelijkheid om voor haar kind te zorgen. Verzoekster herhaalt dat zij als onderdeel van het kerngezin wel degelijk in aanmerking komt voor bescherming omwille van de familiale eenheid. Zij verwijst naar artikel 2, j^o, van de Richtlijn 2011/95/EU en meent dat er “*wel degelijk sprake [is] van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen*”, hoewel zij stelt dat het niet duidelijk is of dit een afgeleide vluchtelingenstatus dient in te houden. Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest “Ahmedbekova” van het Europese Hof van Justitie van 4 oktober 2018. Zij besluit hieruit dat “*Het is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.*”

Verzoekster voert nog aan dat de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter dreigt te ondermijnen, gezien deze ervoor zorgt dat zij haar dochter geen menswaardige opvoeding kan geven omdat zij in België niet kan werken noch toegang zal hebben tot enige bijstand. Daarnaast wordt er volgens verzoekster tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder en dat “*nochtans moet de Richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen - considerans 18 van de Richtlijn*”. Zij acht de bestreden beslissing tevens in strijd met het Kinderrechtenverdrag en verwijzen naar informatie van UNHCR met betrekking tot de “*eenheid van gezin*”. Zij benadrukt dat gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekster, gezien dit niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige, zoals *in casu*.

Verzoekster besluit dat, indien de commissaris-generaal VGV dermate “*belangrijk*” vindt dat voor de dochter een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, het “*onbegrijpelijk*” is dat zij de vluchtelingenstatus nadien ondermijnt door de moeder niet als “*réfugié sur place*” te beschouwen. Het hoger belang van het kind verantwoordt *in casu* immers ook een statuut voor de moeder, aldus verzoekster.

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“*Schending van artikel 48/4 VW*
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“*II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.*

Verwerende partij trekt de regio van herkomst van verzoekende partij niet in twijfel maar stelt dat zij over een intern vluchtalternatief zou beschikken in Mogadishu – quod certe non. Verzoekende partij heeft geen enkele connectie en/of sociaal netwerk in Mogadishu en kan er zich onmogelijk op een veilige manier vestigen.

Zij meent dan ook dat zij minstens in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus gezien er geen twijfel bestaat over haar regio van herkomst en zij er haar hele leven verbleven heeft. Ook haar antwoorden tijdens het gehoor gaven haar bijzonder uitgebreide kennis aan.

II.2.2. Mocht Uw Raad - per impossibile - van mening zijn dat in hoofde van verzoekende partij de situatie in Mogadishu moet worden onderzocht, kan onmogelijk gesteld worden dat verzoekende partij zich er zou kunnen vestigen zonder gevaar voor haar leven.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen.

Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativiseren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is.

Zij erkent tevens niet over concrete cijfers te beschikken met betrekking tot de aantal burgerslachtoffers en stelt tevens dat het geweld sinds december 2020 gestegen is:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij geeft zelf aan geen beeld te hebben van het juiste aantal burgerslachtoffers en dat de cijfers waarop zij zich baseert louter de ‘gerapporteerde’ gevallen betreft, wat uiteraard geenszins strookt met het werkelijke cijfers, dat veel hoger ligt.

Wanneer dat rapport er immers op wordt nagelezen, lijkt dat de aantal incidenten het laatste jaar amper afgenomen is, . p. 25

[citaat uit COI Focus]

p. 26 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Volgens dit onderzoek is de veiligheidssituatie in Somalië niet verbeterd en in sommige gebieden zelfs verslechterd.

Al Shabab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel Al Shabab bepaalde groepen viseert, vallen er ook vaak burgerdoden, zoals blijkt uit het rapport.

Het rapport vermeldt tevens dat iedereen door Al Shabab gezien wordt alles vijand en dus als doelwit dient te worden beschouwd: p. 27 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Verskillende onafhankelijke bronnen bevestigen dat de dreiging van terroristisch geweld voor iedereen reëel en onvoorspelbaar is: p. 29 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk

II.2.3. Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe verwerende partij na het lezen van dit COI focus rapport kan stellen dat het veilig zou zijn voor buerges om zich in Mogadishu te vestigen.

In het rapport wordt letterlijk gesteld dat de veiligheidsdiensten niet in staat zijn om de burgers te beschermen tegen terreur of crimineel geweld. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltrerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven: p. 38

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuis-mogadishu~a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval.

In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al- Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

“Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted “taxes” through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN.”

II.2.5. Het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

“Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletwevn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. ”

II.2.6 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

“Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da’esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia.”

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations’ zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse.”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.7 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;*
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;*
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;*
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;*
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;*
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;*
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;*

- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu."

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

"In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstellingen. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.8 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.9 De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. De corona-crisis dreigt er een nog ergere humanitaire ramp te veroorzaken: p. 43

[citaat uit COI Focus]

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van 'social distancing' is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af."

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.10. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij

burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 9 juni 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EASO-rapport “*Somalia: Security situation*” van 20 september 2021;
- de COI Focus “*Somalia. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 28 februari 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in om de door haar ingeroepen problemen met haar stiefmoeder en -familie alsook met Al-Shabaab omwille van haar beweerde huwelijk met een lid van een minderheidsclan aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in haar verklaringen, het geven van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het op algemene wijze minimaliseren en ontkennen van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster voert aan dat zij en haar echtgenoot jong en verliefd waren, geen rekening hielden met hun achtergrond en hoopten dat een huwelijk hun familie kon laten inzien dat hun clan niet allesbepalend was. Deze beweringen kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Hierin werd terecht geoordeeld dat het in de Somalische context, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stuk 6, nrs.1-2), geheel niet aannemelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot zich, blijkens verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, niet bewust waren van de moeilijke situatie waarin zij zich bevonden door een gemengd huwelijk aan te gaan. Uit de landeninformatie blijkt immers genoegzaam dat het zeer uitzonderlijk en een taboe is dat leden van de minderheidsclan Jaji huwen met leden van een meerderheidsclan, zoals verzoekster, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat verzoekster en haar echtgenoot zich bewust zouden zijn van de gevolgen van dergelijk huwelijk, *quod non*, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. De Raad treedt de bestreden beslissing dan ook bij dat verzoeksters verklaringen op dit punt ongeloofwaardig zijn in de Somalische context en afbreuk doen aan haar verklaringen gehuwd te zijn met een lid van de Jaji-minderheidsclan.

Waar verzoekster zich afvraagt welke details zij kan vertellen over de periode van haar leven waarin zij vastgeketend zat en zij niet veel meemaakte doorheen de dag, merkt de Raad op dat van verzoekster, die verklaarde dat zij gedurende twee jaar door haar stiefmoeder werd vastgeketend in haar huis (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17), redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij op een doorleefde en gedetailleerde wijze kan toelichten wat zij deze periode meemaakte. Dat verzoekster er niet in slaagt om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen hierover doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoeksters verweer dat zij niet de mogelijkheid of het sociaal netwerk had om zich elders in Somalië te vestigen om aan haar problemen met haar stiefmoeder te ontkomen betreft een blote bewering, die klemt met haar verklaringen dat zij in november 2018 naar Warsheikh verhuisde omwille van deze problemen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15 en 19).

Voormeld verweer biedt dus geen afdoende verklaring waarom verzoekster en haar echtgenoot, indien zij werkelijk problemen kenden in Mogadishu omwille van hun gemengde huwelijk, van 2016 tot 2018 in Mogadishu zouden blijven wonen en vervolgens zouden verhuizen naar een stad die slechts op 50 kilometer van Mogadishu gelegen is (Landeninformatie, stuk 6, nr. 3) en zich niet verder van Mogadishu vestigden of het land zouden verlaten. De Raad treedt de bestreden beslissing dan ook bij dat dit gedrag de vrees van verzoekster tegenover haar stiefmoeder en diens familie minimaliseert, gezien van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige maatregelen neemt om zich te beschermen tegen haar vermeende vervolgers.

Verzoekster volhardt dat zij haar stiefmoeder toevallig is tegengekomen in het ziekenhuis in Mogadishu, en meent dat de commissaris-generaal zich op zijn "eigen aanvoelen" baseert. De Raad wijst erop dat zij met dit verweer er niet in slaagt om *in concreto* afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeksters verklaringen kunnen een voldoende bewijs vormen van haar hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat zij eerlijk, mogelijk en geloofwaardig zijn. De vaststelling dat verzoeksters verklaringen over de door haar ingeroepen feiten ongeloofwaardig zijn, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster kan niet gevolgd worden dat de commissaris-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar haar problemen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing en hetgeen voorafgaat. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u Somalië bent ontvlucht om aan een veroordeling van Al-Shabaab te ontkomen, noch om aan de terrorisatie van uw stiefmoeder te ontkomen. U maakt evenmin aannemelijk dat u om welke reden dan ook bij terugkeer naar Somalië een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zo zijn er in de eerste plaats reeds twijfels wat betreft uw huwelijk met een lid van de Jaji clan. U verklaart dat u pas na het eerste huwelijksaanzoek van A.J.N., toen de families bij elkaar kwamen om informatie uit te wisselen, te weten kwam dat uw man tot de Jaji clan behoort (zie CGVS, p. 11). U stelt dat u voordien niet aan uw man had gevraagd tot welke clan hij behoort en dat u de clans niet kende (zie CGVS, p. 16). U stelt daarbij dat men trouwt als men verliefd wordt op iemand, ongeacht tot welke clan die behoort (ibid.). Dat u dergelijke verklaringen aflegt is echter niet aannemelijk, vermits de clanaffiliatie in de Somalische maatschappij wel degelijk een grote rol speelt. Ook stelt u dat uw man niet had verwacht dat er na jullie huwelijk problemen zouden ontstaan doordat hij tot de Jaji clan behoort (ibid.), een clan waarop wordt neergekeken in Somalië en die gezien wordt als inferieur omwille van hun beroep als vissers. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, toegevoegd aan het dossier, is het zeer uitzonderlijk en taboe dat leden van de Jaji clan trouwen met leden van grotere Somalische clans zoals de Abgaal. Het is dan ook niet aannemelijk dat uw man dacht dat jullie huwelijk probleemloos zou verlopen. Dat zowel u als uw man zich vóór het huwelijk niet bewust waren van deze moeilijke situatie, is niet geloofwaardig.

Ook weinig aannemelijk is dat u verklaart niet te weten waar uw familie was tijdens de drie maanden dat u bij uw schoonfamilie woonde, vlak na uw huwelijk met A.J.N. U stelt dat uw familie drie maanden boos was en dat ze weg waren (zie CGVS, p. 17). Gevraagd waar ze dan waren, stelt u dat u niet weet waar ze naartoe waren en dat u drie maanden niets van hen hebt gehoord (ibid.). Dat u niet wist waar uw familie was, noch waarom ze u drie maanden met rust lieten en daarna plots aanvielen, is echter niet geloofwaardig.

U stelt vervolgens dat uw stiefmoeder u onder dwang meenam en u twee jaar vastketende in huis (zie CGVS, p. 17). Gevraagd of zij u soms los maakte, stelt u dat ze u niet los maakte, zelfs als u naar het toilet ging zat u vast aan die ketting (ibid.). Gevraagd wat u dan een hele dag deed, zegt u dat u de hele dag tussen uw kamer en het toilet was (ibid.). Deze verklaringen over uw dagelijkse tijdsbesteding gedurende de twee jaren dat u vastgeketend zat, zijn opvallend ondoorleefd en beknopt. Redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u gedetailleerder kan uitleggen wat u al die dagen deed als u daar zat. Dat u dit niet kan, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met deze periode aan.

Bovendien wordt vastgesteld dat, nadat u bijna vier jaar vastgehouden werd in huis door uw stiefmoeder, u samen met uw man en kinderen nog tussen 2016 en 2018 in Mogadishu hebt gewoond. U verklaart daar te hebben verbleven in verschillende wijken, om te vermijden dat uw stiefmoeder u zou vinden (zie CGVS, p. 19). Op geen enkel moment verklaart u verder nog problemen te hebben gehad gedurende die periode. Wanneer u gevraagd waarom jullie niet in een andere stad gingen wonen, legt u uit dat jullie niet verhuisden omdat jullie hoopten dat uw stiefmoeder jullie uiteindelijk wel met rust zou laten (ibid.). Het is vreemd dat jullie één à twee jaar in Mogadishu bleven wonen, waar het risico bestond dat u de familie van uw stiefmoeder tegen het lijf zou lopen of dat zij zouden ontdekken waar u woonde. Vervolgens zijn jullie in 2018 toch verhuisd naar Warsheikh, een stadje dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt ligt op zo'n 60 kilometer afstand ten noordoosten van Mogadishu. Het CGVS merkt op dat dit één van de meeste nabije steden van Mogadishu is, waar bovendien geen ziekenhuis was, zoals u ook zelf verklaart, zodat u nog regelmatig naar de hoofdstad moest reizen (zie CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd of jullie er nooit aan dachten om elders in Somalië te gaan wonen, stelt u enkel dat jullie daar niet over nagedacht hadden (CGVS, p. 21). Dat jullie eerst een tijd in Mogadishu bleven wonen, daarna naar een stadje verhuisden vlakbij Mogadishu, en er zelfs niet over nadachten om verder weg te gaan wonen, minimaliseert in grote mate de vrees die u hebt tegenover uw stiefmoeder en haar familie.

Ook wordt opgemerkt dat het wel zeer toevallig is dat u uw stiefmoeder tegenkwam in het ziekenhuis in Mogadishu toen u daar in 2020 met uw dochter A.M. was. U verklaart dat u een paar keer vanuit Warsheikh naar Mogadishu ging omdat uw dochter allergieën had, en dat u bij het verlaten van het ziekenhuis uw stiefmoeder tegenkwam die daar op bezoek was geweest bij een vrouw die een kind gekregen had (zie CGVS, p. 12). Ze nam u vervolgens in een taxi mee naar Torotorow, de rechtbank van Al-Shabaab, met de list dat ze u naar uw zieke vader zou brengen (ibid.). Het is echter niet geloofwaardig dat u toevallig uw stiefmoeder tegenkwam in Mogadishu tijdens de periode dat u in Warsheikh woonde, noch dat u zomaar met haar meeging na al het leed dat zij u in het verleden zou veroorzaakt hebben.

Daarbij aansluitend is het bovendien opvallend dat de aard van uw stiefmoeder verschilt op bepaalde momenten van uw relaas. Uw stiefmoeder, die sinds u klein was u mishandelde en gebruikte als huishoudhulp en u later twee jaar lang vastketende (zie CGVS, p. 11), zou na de geboorte van uw tweeling in 2017 plots behulpzaam zijn en u uitnodigen om bij haar in te trekken zodat ze kon helpen met de kinderen (zie CGVS, p. 12). Ook na de veroordeling van Al-Shabaab stemde uw stiefmoeder ermee in dat u bij uw oom introk (zie CGVS, p. 13). Dat zij op deze momenten dan toch goedaardig is, past niet in het beeld dat u eerder van haar had opgehangen. Dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat uw man geen problemen zou hebben gehad. Wanneer u gevraagd of hij ooit beschuldigd werd, stelt u dat hij niet veroordeeld werd en dat ze u in hun handen hadden (zie CGVS, p. 20). Gevraagd of hij geen problemen had, stelt u van toen niet, maar dat ze nu wel op zoek gaan naar hem (ibid.). Dat zowel uw stieffamilie als Al-Shabaab uw man toen met rust lieten is weinig aannemelijk. Tijdens de veroordeling werd nochtans tegen Al-Shabaab gezegd dat uw man van u gescheiden was en daarna toch nog een kind met u kreeg (zie CGVS, p. 12). Bovendien is hij degene van de Jaji clan, waarop wordt neergekeken door de grotere clans. Dat u veroordeeld werd tot de doodstraf en dat hij in die periode geen problemen kreeg, is dan ook niet aannemelijk.

Dat u bovendien verklaart dat u uw man voor het laatst zag toen u met A.M. naar het ziekenhuis in Mogadishu ging (zie CGVS, p. 20-21), is ook niet aannemelijk. U woonde hierna namelijk nog een maand bij uw oom in Mogadishu (zie CGVS, p. 13). Het is niet geloofwaardig dat u geen afscheid genomen zou hebben van uw man en kinderen in deze periode.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw financiële situatie. U verklaart dat uw leven de laatste jaren in Somalië financieel moeilijk was, en dat uw kinderen niet naar school konden gaan omdat u dit niet kon betalen (zie CGVS, p. 9). U stelt ook dat uw familie toen leefde van wat uw man verdiende en dat jullie geen hulp kregen om jullie levensonderhoud te bekostigen (zie CGVS, p. 15). Desondanks, wanneer u gevraagd wordt hoeveel u hebt betaald voor uw reis, stelt u dat uw oom uw volledige reis van 25000 dollar heeft betaald en u dit niet moet terugbetalen (zie CGVS, p. 11). Het valt op dat u dus wel een familielid hebt die in staat was en welwillend was om u financieel te steunen. Uw verklaringen over uw precaire financiële situatie verliezen hierdoor dan ook aan geloofwaardigheid."

"De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Uit het medisch attest van 14 april 2021 kan immers enkel worden afgeleid dat u littekens hebt, niet waar, in welke omstandigheden of door wiens toedoen u deze hebt opgelopen.

Er wordt in dit document melding gemaakt van psychologische problemen maar hieruit blijkt niet wat uw ziektebeeld is, welke diagnose er werd gesteld of welke behandeling u precies krijgt voor deze problemen. Wat betreft het psychologisch attest, opgesteld door psychologe N. en Villenfagne op 23 september 2021 na vijf consultaties in het opvangcentrum Blé en Herbe, wordt vastgesteld dat u leidt aan slaapverlies, hoofdpijn, angsten, en flashbacks. Uw vluchtmotieven worden beschreven in dit document, maar louter het feit dat uw verklaringen hierover op schrift gesteld zijn door een psycholoog voegt geen enkele bewijswaarde toe aan uw verklaringen. Integendeel, er wordt opgemerkt dat er in dit document gesproken wordt van verwondingen door toedoen van uw stiefmoeder tijdens uw tweede zwangerschap, terwijl u op het CGVS verklaart dat u tijdens uw tweede zwangerschap met uw man en eerste kind onderdook in Mogadishu (zie CGVS, p. 12), en u niets vertelt over verwondingen door uw stiefmoeder in die periode. Bijgevolg blijkt uit deze documenten geen vrees voor vervolging noch risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Waar verzoekster nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 1), wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens de persoonlijke onderhoudsbezoeken noch thans in haar verzoekschrift enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Wanneer verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar haar angst omwille van haar besnijdenis, verwees zij enkel naar de medische problemen die zij hierdoor ondervindt (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10). Deze medische problemen ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt voorts op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet kan terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter A.M. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend. Dit houdt een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

“Het “belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad een afzonderlijke beslissing nam in hoofde van verzoekster en haar dochter A.M., en de hoedanigheid van vluchteling A.M. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat: *“In verband met uw minderjarige dochter A.M., over wie u verklaart dat ze geboren is op 1 oktober 2019 in Somalië, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor VGV in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het door verzoekster geciteerde arrest *“Ahmedbekova”* blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68).

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter A.M. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochter.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat zij niet wil dat haar dochter wordt besneden. De Raad merkt op dat verzoekster noch doorheen de procedure, noch in haar verzoekschrift enige persoonlijke vrees die verband houdt met het risico op VGV voor haar dochter heeft aangehaald. Verzoekster verklaarde bij aanvang van de procedure dan wel dat zij bang is voor haar familie en die van haar echtgenoot dat zij haar dochter zullen besnijden (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer een Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade door haar familieleden omwille van het feit dat zij haar dochter niet wil laten besnijden. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die hierop zouden wijzen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaarde problemen met haar stiefmoeder en diens familie omwille van haar vermeende gemengde huwelijk.

De door verzoekster neergelegde geboorteakte werpt geen andere licht op deze beoordeling. De door verzoekster neergelegde medische attesten in hoofde van haar dochter (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nrs. 2 en 6) bewijzen enkel dat verzoeksters dochter niet besneden is, hetgeen in onderhavige beslissing niet wordt betwist, doch evenwel geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling met betrekking tot verzoeksters nood aan internationale bescherming. Hetzelfde dient te worden gezegd betreffende de door verzoekster neergelegde lidkaarten van GAMS (*Ibid.*, nr. 3). De overige documenten die verzoekster neerlegde werden besproken (zie *supra*) en doen evenmin afbreuk aan de bovenstaande vaststelling met betrekking tot verzoeksters nood aan internationale bescherming.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat *"Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus niet de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn."* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekster aangeeft in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828). Verzoekster kan overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel bekomen en zij dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging van de commissaris-generaal is dan ook niet relevant, gezien dit geen afbreuk doet aan voorgaande beoordeling van de Raad die is gemaakt op grond van alle feitelijke en juridische gegevens van de zaak. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal omdat zij hierdoor niet in staat zou zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen nood aan internationale bescherming aantoonde. *In casu* werd geen beslissing genomen over verzoeksters dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde dat zij vanaf haar geboorte tot in november 2018 steeds in Mogadishu heeft verbleven (DVZ-verklaring, stuk 7, p. Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5 en 15). Verzoekster zou volgens haar verklaringen in november 2018 verhuisd zijn naar Warsheikh uit vrees voor de problemen met haar stiefmoeder en diens familie (*Ibid.*, p. 19). De Raad wijst er echter op dat uit hetgeen voorafgaat (zie *supra*) reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen problemen met haar stiefmoeder en diens familie. Dit ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Warsheikh. Verzoekster legt ook geen bewijzen neer die dit verblijf van ongeveer twee jaar zouden kunnen staven. De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien niet wordt betwist dat verzoekster afkomstig is uit Mogadishu en hier gedurende minstens tweeëntwintig jaar heeft gewoond, haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en de aanvullende nota en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de door verzoekster bijgebrachte informatie dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund.

Waar verzoekster het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij geen connectie of sociaal netwerk heeft in Mogadishu, merkt de Raad op dat dit geenszins kan worden aanvaard. Verzoekster verklaarde immers dat zij vanaf haar geboorte tot minstens in 2018 in Mogadishu heeft gewoond en dat een groot deel van haar familie daar nog steeds woont. Zij toont niet aan dat zij problemen kent met haar stiefmoeder. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld omdat zij er geen connecties of netwerk zou hebben.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP